

האבן הגדולה הזקנה והעץ.

אבן גדולה מונחת הייתה תחת עץ זקן ומיובל.
לפני שנים סנאי קטן עלה על האבן כדי
לכרסם קצת אגוזים, אך הוא נבהל עוד טרם
הספיק לגמור לאכול אותם.

"הנה" חשבה האבן כשראתה אגוז שנופל
ומתגלגל על הארץ "עכשיו האגוז יכה שורש
ויגדל לעץ ואני אהיה מוכרחה לשכב כאן שנים
תחת הענפים שלו. הייתי רוצה שהסנאי ימצא
לו מקום אחר לפצח אגוזים."
כשהאגוז הקטן הכה שורש ושלה ניצנים

קטנים מעל הקרקע, האבן הגדולה אמרה
"ידעתי!" ומאז הוא שנא את העץ. האבן
המחוספסת הזקנה הביטה איך הניצנים
גדלים ועולים עד שהם התפתחו לעץ ענק.

"ראה איך הוא דוחף אותי למעלה עם
השורשים שלו!" אמרה האבן הזקנה.
כשהעץ המיובל התכסה בעלווה בקיץ האבן
הזקנה אמרה שוב "ראה איך הוא מסתיר לי
את השמיים הכחולים!" ובחורף כשענפי העץ
היו ערומים אמרה האבן "רק ראה איך הוא
נותן לגשם ולשלג לפול עלי!"
לילה אחד בזמן סערה גדולה שמעה האבן
רעש חזק ובבוקר ראתה את העץ המיובל

מונח על הארץ. "עכשיו אהיה לבדי שוב!"
אמרה לעצמה. אחר כך ספרה את טבעות על
הגזע של העץ עד שהגיעה לשלוש מאות,
ויותר לא יכלה כבר לספור.
"עברו יותר משלוש מאות שנה מאז שהסנאי
המטופש הקטן זרק את האגוז שממנו צמח
העץ" אמרה האבן לעצמה.
אזי באו אנשים עם גרזנים, חטבו את העץ
ולקחו אותו משם.

כשבאו ימי קיץ החמים שמש זרחה וחממה
מאוד את האבן. "אוורך! כמה חם היום" אמרה
האבן הזקנה "הייתי רוצה שהעץ המיובל עם
עלים הירוקים שלו יגן עלי וייתן לי קצת צל
קריר!"

ובחורף האבן הצטערה שהעץ איננו. "הייתי
רוצה שהעץ יוריד עלי את העלים שלו,
שתמיד כיסו אותי ולא נתנו לקור להגיע אלי!".
עברו שנים רבות והאבן הזקנה מונחת הייתה
לבדה. "הלוואי שעוד סנאי יבוא לפצח אגוז
מעלי" חשבה "סנאים הם יצורים חכמים
כאלה. אני בטוחה שאחד מהם היה זורק אגוז

על הארץ וזה היה מצמיח עץ גדול שיהיה לי
לשכן."

אך עברו שנים רבות ושום סנאי קטן לא בא
לשבת על האבן הזקנה כדי לאכול אגוזים.
ולעולם לא צמח עץ נוסף מעל האבן הזקנה,
כיד להיות לה לשכן.

"הו" נאנחה האבן הזקנה והמחוספסת "אנו
לא יודעים אף פעם כמה טוב לנו, עד שלא
נאבד משהו, שאנו צריכים באמת."